

ČAJ

Pro chvíle pohody

SRPEN 2014

Časopis Autorů Jičínska

NOC NAD ZEBÍNEM

(úryvek)

Mlha pode mnou propouští jen hvězdy
umělé
jak neuspořádané a matoucí jsou
a přec každá o svém místě ví
prosvěcující tmu zbloudilou
ukazující cesty zpozdilým poutníkům
jež halí mlha s tmou
na vrcholku kopce nejvyššího
pohled do nekonečného kraje

Monika EBERLOVÁ

95

Vážení čtenáři,

srpnový Čaj přináší opět zajímavé čtení.
Hostem je tentokrát **Michal Čagánek**,
autor s kořeny na Moravském Slovácku,
v současnosti žijící v Praze.

Možná si vzpomenete,
že jsem před lety psal v našich časopisech
o jeho knize „**Piktogramy**“.

Tentokrát se představuje ukázkou
z chystané knihy „**Plyšový Buddha**.“

Rozhovor poskytla ČAJi **Monika Eberlová**,
sice v poslední době trochu literární tvorbu
vzhledem ke studiu zanedbávala,
ale přiznává, že:

„**Hlavou mi stále proudí spousta námětů!**“

A zároveň přidává dvě své starší básně
„**Noc nad Zebínem**“ a „**Poušť**“.

Svoji tvorbu představuje
Ilona Pluhařová v povídce „**Zázrak?**“
a starší básně i **Martin Žantovský**.

Pěkné počtení

v naší ČAJovně

přeje

Václav

HOST ČAJe:

Michal Čagánek *1978

“Smyslem snu je splnit ho,” je životním heslem rodáka z Nezdenic na Moravském Slovácku, který v současné době žije v Praze. Je autorem všech literárních žánrů od aforismů, přes básně, písně, povídky a pohádky, až po román. Inspirují ho také všechny ostatní druhy umění. Tančí, fotí, maluje...

Sám o sobě a své tvorbě říká: Nejsem spisovatel, píšu, protože mě těší psát, a proto, že to bolí. Někdy je to jako lepit krásný obrázek do alba, jindy jako sepisovat úmrtní oznámení. Sám sobě, tomu, co má ve mně umřít. Jedině tak se může zrodit něco nového, kruh se uzavřel.

Moje múzy nejsou žádné nadpozemské bytosti, ale lidé z masa a kostí. Moje rodina, přátelé, každý, s kým jsem se nějakým způsobem setkal. Velký zdroj inspirace nalézám také v přírodě a duchovních zákonitostech Vesmíru.

Dosud publikoval sbírky básní *Místa na mapě* (2000), *Odvaha milovat* (2005), *Jediný strom v okolí* (2006), *První úsměv* (2008), *To světlo* (2008), *Stálice* (2010), *Docela tiše* (2011).

Z prozaických knih novelu z prostředí současné vesnice *Piktogramy*

(2004), poetický román o cestě za poznáním Zastaveno (2010), pohádkový příběh v duchu tradice Malého prince A. de Saint-Exupéry Malá (2012) a soubor pohádek O chlapci, snu a medvídku (2013).
Nazpíval CD autorských písní Když anděl potká anděla (2008) a Beztíž (2012).

Více o autorovi a jeho tvorbě naleznete na www.prameninspirace.cz.

Michal Čagánek: Plyšový Buddha

Životní příběh muže, který prošel skutečně vším možným. Narodil se na palubě letadla, vyrůstal na farmě bez adresy, dospíval na ulici, vystřídal desítky zaměstnání, téměř zemřel, aby se mohl znovu zrodit. Nakonec se navrátí k prvotnímu poznání: Je dobré mít cíl, mnohem lepší je v cíli být, nechat ruce pracovat a nohy kráčet.

Ukázka z 2. kapitoly „Dítě divočiny“ (zkráceno)

Dvanáctiletý Pavel se po té, co po tragickém odchodu maminky a otčima zůstane sám na rodné farmě, vydává pěšky napříč kontinentem, aby našel své pravé určení...

V jednu chvíli sotva znatelné tečky na obzoru, v další divoké koně rozhrnovali trávu všude okolo mě. Musel jsem se smát, když mě tahali za ruce a vlasy, když k mé hlavě přitiskli svoji velkou hlavu, když pro ni našli místo u mě na rameni. Hlavně hříbata byla zvědavost sama.

Nemohl jsem se nabažit hladké zvířecí kůže, nemohl jsem se nabažit doteků. Když mě vyzvali, abych se připojil ke stádu a hnal se s nimi plání, neváhal jsem ani vteřinu.

Ještě dlouho poté, co odklusali za obzor, jsem cítil jejich živá těla, jemnou kůži, bujné hřívy.

Obzor zaplnila oblaka. Nebe bylo dál blankytně modré, od západu však postupovala stále mohutnější hradba vody. Od západu na východ jsem postupoval i já.

Většinu bytostí žijících na pláních se s nedostatkem vody podařilo dobře vyrovnat, ne tak člověku. Důkazem bylo množství farem, které jsem cestou míjel. Kdysi živé, plné naděje, dnes prázdné a opuštěné.

Farma Between Two byla jiná. Už z dálky bylo vidět, že zde se lidské

semínko uchytlo a zapustilo kořen. Dům byl udržovaný s pečlivě vyspravenou střechou, vzrostlé stromy poskytovaly stín i chutné plody, opodál si hrálo několik dětí.

Kráčel jsem zvolna po příjezdové cestě k domu, neustále následovaný hradbou vody. Vítr nabýval na síle.

Z farmy mi vyšla v ústrety skupinka lidí vedená vysokým štíhlým mužem bronzové pleti s dlouhými vlasy povlávajícími ve větru, budu mu říkat Náčelník. Byli spíše nazí než oblečení, většinou jen s jednoduchým kusem látky kolem boků. Už několikátý den tančili pro déšť.

Zůstali jsme stát, několik kroků od sebe a přece nevzdáleni. Cítil jsem tlukot jejich srdcí a oni zas toho mého.

„Odkud přicházíš?“ zeptal se Náčelník, aniž by pohnul rty.

„Sám ze sebe jsem se zrodil,“ odpovědělo ticho, kterým jsem byl.

„Co si žádáš?“

„Nemám žádná přání.“

„Co přinášíš?“

„Dotek větru z plání.“

Někdy v průběhu dne mi vítr do cesty přivál velké orlí pero, skoro jsem na ně zapomněl, přesto dosud spočívalo v mé dlani. Nabídl jsem je muži jako zástavu přátelství. Bylo to zbytečné, dávno věděli, že se blížím.

„Je tvé,“ řekl a jeho ústa se rozšířila úsměvem. „Vítej, bratře.“

Nedlouho na to se naplno rozpršelo. Děti si užívaly přival vody, nahé běhaly kolem domu, rozhazovaly ruce, rozstříkávaly vodu, po holých zadečcích se klouzaly z vyvýšených míst, smály se tomu zázraku.

Ženy připravovaly jídlo na oslavu. Vařily, pekly, odháněly dorážející smečku psů vydrážděných bohatou směsicí vůní.

Muži svou práci již odvedli. Nyní mohli klidně usednout na silnou vrstvu koberců ve středu místnosti, pokuřovat, zpívat své milované písně, vyprávět příběhy, žertovat s ženami přinášejícími jídlo.

Neptejte se mě, co všechno jsem toho dne ochutnal. Jen velmi těžko bych dokázal opsat všechny chutě a vůně, které ovládly mé smysly. Nikdy by mě nenapadlo, že jídlo může člověku přinést takovou radost a požitek, když ho přijímá společně s těmi, kteří ho přijali do svých srdcí, tak jako místní přijali mě. Myslel jsem si, že vím, co znamená nebe, podle všeho jsem se však mýlil.

Nebe je soutok bezpočtu řek, které tvoří jednotlivé lidské existence, v jediný veletok Bratrství. Pokud k tomu může napomoci dobré jídlo, pak tedy jezme, avšak s chutí!

Když jsem se na úsvitě procházel po okolí farmy, cítil jsem hluboký klid.

Cítil jsem také vděčnost za to, že nejsem jediný člověk na planetě. Že mám důvod se na své pouti zastavit, udělat patou důlek v zemi a něco do ní vložit, co jednou možná vzroste a nasytí druhé, zatímco já už budu daleko. Kráčet a kráčet, jaký to má smysl? Pokud jsi mrak a nikdy nezanecháš na zemi svůj otisk v podobě deště. Pokud jsi dešť a padáš jen na pusté pláň, co jsi vykonal?

Něco se ve mně hýbalo a s plynutím mraků to mělo málo společného. Daleko spíše se jednalo o pozvolné vrásnění krajiny způsobené pohybem zemských desek, vanutím větru a přívaly deště.

Tak nějak snad probíhá přerod chlapce v muže. Tak nějak snad vzniká skutečný lidský příběh.

Byl bych se na farmě zdržel déle, něco mě však táhlo dál na východ. Když jsem se podíval tím směrem, uviděl jsem na vyvýšeném místě štíhlou siluetu muže. Vydal jsem se k němu.

Z oblohy se nadále snášel déšť. Půda měkce objímala má chodidla, skutečný požitek po ní kráčet. Ve stéblech trávy, ve větvích i kořenech stromů pulzoval život. Koně pohazovali hlavami a vyzívali jeden druhého k hrám a k běhu. Dobytek se klidně pásł. Vzduch tekl do plic, sytil tělo i duši. Duše neměla břehů.

Tak jsme se setkali. Zralý muž odpovědný za svoji rodinu a jeho mladší bratr, který v muže musí teprve dorůst. Opodál se pásł osedlaný kůň. I kdybych přehlédł k sedlu připevněnou brašnu s mými věcmi, nemohl bych pochybovat, že je připraven pro mě. Od teď bude moje cesta ubíhat ve zrychleném tempu.

...

The Sun Lake City je malé městečko ve východní části plání dva dny jízdy z farmy mých nových přátel. Svě jméno nedostalo náhodou. Kam oko dohlédne, se rozprostírají lány pšenice. Jejich barva je dosud spíše zelená se zlatými tóny, již brzy však kraj zaplaví skutečné zlaté moře vlnící se na křivkách krajiny. Vydatný déšť, který přišel ze západu, jí dal právě tolik vláhly, kolik bylo zapotřebí, aby zrno před sklizní dosáhlo té správné plnosti.

Bližil jsem se k městečku. Sálal z něho příjemný klid a mně poskočilo srdce radostí, když jsem si uvědomil, že se již brzy setkám s lidmi a můj okruh přátel se tak opět rozšíří. Žádné lidi jsem však nikde neviděl.

A přece... Na terase před jedním z domů se něco pohnulo. V proutěném křesle seděl stařík a s úsměvem potahoval z cigarety, nic nevdalo, že dávno vyhasla.

„Aspoň dýl vydrží! Aspoň dýl vydrží!“ halekal mi v ústrety.

Znovu vložil cigaretu do úst a s rozkoší potáhl. Rozmáčená cigareta se mu

drolila v prstech, to mu však na náladě pranic neubíralo.

„Rozdrolí, nerozdrolí, ubalíme novou!“ prohodil vesele a už sahal do kapsy pro cigaretové papírky. Jeden vybral a pečlivě do něho přemístil tabákovou drť ze staré cigarety.

„Tak vidíš, tak vidíš, žádná škoda na světě.“

Balil cigaretu, prsty se mu trochu třásly, jeho pohyby však byly jisté.

Rozšafným pohybem si vložil cigaretu do úst, vystrčil bradu proti slunci, aby i ono vidělo, jaký je dosud čiperný chlapík, kterému chutná život. Potom se znovu pohodlně opřel v křesle.

„Pěkný koník, Rainy Boy,“ pokýval uznale hlavou. V jeho hlase i gestech byl opět onen vše objímající požitek.

Se stejným požitkem si užíval můj překvapený výraz. Raději si cigaretu vyndal z úst, aby ji nevyprskl na zem.

„Na, tu máš,“ podal mi velký zvonec, který ležel před ním na stole. Jako bych nechápal, co po mně chce, začal jsem se zmateně rozhlížet kolem sebe.

„Támhle,“ pomohl mi stařík a ukázal na tabuli visící na laně napnutém napříč ulice, která dosud unikala mé pozornosti. Velkým písmem na ní stálo: VÍTEJ, RAINY BOY!!!

Od kostela se k nám kvapně blížila postava. Jenom matně jsem si uvědomoval, že se jedná o dívku mého věku. Přiběhla až k nám a uhodila na staříka: „Dědo, co jsem ti říkala?! Zazvonit hned, jak se objeví!“

Vytrhla mi zvonec z ruky a začala rázně zvonit.

„Takhle!!!“

Odložila zvonec a obrátila se ke mně.

„Promiň, děda umí být někdy pěkně protivný.“

Chtěl jsem něco říct, ale nedostal jsem příležitost. Hned mě popadla za ruku a vedla ke kostelu. Právě odtud vycházel mladý muž, její starší bratr.

„Už je tady,“ řekla dívka a v chůzi rychle zvedla moji paži, jako by to byl ten pravý důkaz mojí přítomnosti. „Postarej se o koně.“

Kostel byl plný lidí, všichni se otočili, když jsem společně s dívkou vstoupil dovnitř. Byl bych si sedl někam stranou, abych nerušil, dívka mě však vedla středem kostela rovnou k oltáři. Tam mě předala muži, který v městečku působil jako pastor a kterému všichni říkali Frank. Frank mi stiskl ruku a za všechny mi dlouze děkoval za mé činy milé bohu. Jako omámený jsem poslouchal vyprávění o pouštích proměněných v země kanaánské, o mohutných gejzírech vody tryskajících ze země všude tam, kde se jí dotknou nohy spravedlivého.

Na závěr své promluvy mě Frank vyzval, abych byl tak laskav a také já

jsem řekl několik slov. Trvalo dlouho, než jsem dokázal promluvit. Ticho však patřilo k tomuto místu i klidné čekání.

„Není to tak dávno, co jsem krácel pouští. Domníval jsem se, jaké je to štěstí, je-li člověku umožněno prostě být, bez tíhy minulosti, bez obav o věci příští. Nepotřebovat chléb ani vodu. Avšak i tíha má svou cenu. Nikdy by nebylo deště, kdyby mraky lpěly na svém volném letu nad krajinou. Nikdy by nebylo zralého ovoce, kdyby se přičilo obtížít mateřský strom.

Snad tomu nedobře rozumím, snad si to vykládám špatně, snad je to jenom mé nejasné poznání, ale podle mého je v člověku víc než beztlížné vznášení v povětří a také víc než tvrdost půdy. Je v každém člověku semínko, které lze snadno přehlédnout pro jeho nepatrnost, možná na ně na určitou dobu úplně zapomenout, znovu je však objevit, dát mu napít vody a tak růst, tak sám sebe naplňovat a tak i sám sebe přesáhnout. Tím, že stejná semínka objevím i v druhých a pomůžu jim vyniknout.“

Na další den byla naplánována slavnost. Se stejným zaujetím jako v kostele naslouchali Frankovým slovům, připravili obyvatelé městečka vše potřebné. Na prostranství před kostelem vyrostlo nízké pódium, na kterém se usadili hráči místní kapely se svými ryčnými nástroji. Kousek stranou stály stoly s jídlem od místních hospodynek. Židli si přinesl každý vlastní.

V žilách mi proudila vděčnost a místní suché víno, jazyk se stával ohebným. Tanec mě uchvátil.

„Poprvé? Neříkej. Vždyť ty jsi roditelý tanečník!“ říkaly postupně všechny ženy, které jsem provedl po parketě.

Poly trpělivě čekala, až na ni dojde řada. Tančila se svými bratry a dalšími místními chlapci, na dálku mě povzbuzovala úsměvem, občas mi vesele zamávala.

Když jsme se spolu setkali na parketu, cítil jsem se být již zkušeným tanečníkem. Sebejistě jsem vzal Polyny dlaně do svých, pak jsem jednu dlaň pustil a položil volnou ruku na její záda.

V tu chvíli bylo po tanci. Nejistě jsem přešlapoval na místě, každou chvíli jsem své společníci šlápnul na nohu, nebo do ní nešikovně vrazil.

Co se to se mnou děje?!

Poly si všimla mého napětí a nenutila mě pokračovat.

„Pojď, něco ti ukážu.“

Vzala mě za ruku a odvedla za město, odkud zněl hluk oslavy jenom jako vzdálená ozvěna.

Náhle zůstala stát, zaklonila hlavu. Dlouhé vlasy volně splývaly ve vzduchu pohupovány večerním vánkem.

„To je, co?“

Letmo jsem pohlédl na oblohu, potom na Poly. Její tvář zračila čistou nádhrou a radost z bytí. Znovu jsem pohlédl na nebe, vtom jsem strnul.

Já, který jsem prožil tolik nocí pod hvězdami, já, pro kterého byly cesty do vzdálených galaxií každodenní skutečností, jsem nedokázal odtrhnout oči od podívané prostírající se nad našimi hlavami.

Tak jsem poprvé ve svém životě spatřil hvězdy a tak jsem je viděl už navždy, každý den vždy nové, protože i oči se za den proměnily.

Tančili jsme pod hvězdnou oblohou, nadohled městečka a přece v jiné zemi. Poly a já, já Poly. Kdo koho držel? Kdo s kým tančil? Kdo se na koho usmíval svými rty? Kde přesně leží hranice mezi námi? Už ji někdo někdy viděl?

Poprvé mě napadlo, jak omezený život člověk vede, pokud se na svět dívá jenom jedním úzkým pohledem, a kolik prostoru se mu náhle otevře, když vedle nebeských sfér pronikne také hluboko do lidského bytí.

Vrátili jsme se ke kostelu. Hudba dosud zněla. Starosta si právě otíral zpoceně čelo, neboť ani on nezůstal stranou dění. Právě naopak, zpíval a tančil, co mu síly stačily.

„A nyní, dámy a pánové,“ oznámil a zastrčil kapesník do kapsy u košile, „půlnoční koláč paní starostové jako výraz díky a uznání všem obyvatelům města, stá domácí kvalita.“

Víc jsem nevnímal. Mé smysly obestřela vůně ženy. Pořád jsem musel myslet na Poly. Já, který jsem bez nejmenšího zaváhání přešel poušť i travnaté pláň, jsem nevěděl, jak uchopit její úsměv, jak se dotknout křehké krásy, která se jejím prostřednictvím nabízela mým smyslům.

Mohl bych dokola přejít svět, pokud bych se však vyhýbal poznání člověka, jeho silných i slabých stránek, nepoznal jsem vůbec nic. Ten člověk byl zde a já jsem byl bezradný.

Abych se mohl uskutečnit, budu muset sestoupit z nebe, zanechat otisk, dotknout se země, nechat se rozdrtit, bezmála zaniknout, a tak se znovu zrodit. Překonat lehkost i tíži, vytrysknout jako pramen, dávat se pít a tak se napájet, vzlétnout a znovu usednout na zem, klopýtnout, vstát, kráčet, zastavit se, klidně spočinout, divoce bujet, náhle rozpuknout, zas klesnout na zem, znovu se vzepjat do výše.

Abych se mohl uskutečnit, budu muset projevit sílu, kterou v sobě dosud jenom tuším. K lehkosti přidat váhu, černou přimíchat k bílé, ve které jsem se tak rád ztrácel světu. Nalézt ten správný poměr, správnou míru věcí, která ze mě stvoří muže.

„Hlavou mi stále proudí spousta námětů!”

Rozhovor - MONIKA EBERLOVÁ

Monika Eberlová se v poslední době trochu odmlčela, neboť dokončovala dálkové studium, ale nyní má už další literární plány. Dovolil jsem si Moniku vyzpovídat.

- Můžeš nám nejprve říct, jak dopadla tvoje studia? A kde momentálně pracuješ?

V současné době pracuji na základní škole praktické a základní škole speciální v Jičíně jako učitelka. Dokončila jsem studium na VŠ PdF Hradec Králové, obor Učitelství pro 1. stupeň – speciální pedagogika. Tento obor je zejména v dnešní době velmi aktuální, vzhledem ke změnám, které školství provází. Mohu učit jak na běžné základní škole, tak na škole praktické a speciální. Učitelská profese, zejména na prvním stupni vyžaduje od člověka všestrannost. V tomto oboru mohu tedy plně využít svůj potenciál, neboť okruh mých zájmů je široký (hudba, tanec, zpěv, cvičení, např.: jóga, sport, historie, esoterika, léčivé byliny, ruční práce (háčkování, vyšívání, aranžování, apod.) V našem typu školy je práce značně dobrodružná a obohacující, a také hodně psychicky náročná.

- Jak moc ti “literární střevo” pomohlo při studiu? Myslím třeba při psaní různých referátů? A měla jsi čas aspoň občas na četbu nebo dokonce psaní?

Při studiu jsem svůj literární potenciál nijak zvlášť nevyužila. Protože stohy seminárních prací, které jsem za tu dobu napsala a také diplomová práce nejsou pohádky a na nějaké řečnické obraty, metafory či květnatou řeč nebyl nikdo zvědavý. Spíše naopak. Těžko se mi formulovaly věty v odborných statích prací, v popisech grafů výzkumu apod. Ale jednu výhodu jsem přeci jen měla, a to upovídánost. Takže jsem nikdy neměla potíže napsat předepsaný počet stran, spíše naopak, musela jsem si hlídat, aby počet nebyl příliš rozsáhlý. A taky ještě jednu výhodu jsem měla, protože jsem v dětství, dospívání a v dospělosti, když jsem ještě měla čas, přečetla všechny možné knížky a také jsem navštěvovala divadelní a literární kroužek, nemusela jsem se téměř učit na státní zkoušku z literatury a vůbec na zkoušky z literatury, protože jak se ukázalo, měla jsem velmi slušnou základnu:-)

Při dálkovém studiu oboru učitelství pro první stupeň jsem na nic jiného než na studium čas neměla, všechny mé koníčky a zájmy šly stranou. Na druhou stranu jsem ovšem rozvíjela nové stránky své osobnosti a vlastně vznikly i nové koníčky. Náročnost tohoto oboru spočívá v jeho multifunkčnosti. Člověk musí být značně univerzální. Například pokud jde člověk na zkoušku z hraní na piano, tak se to za týden nenaučí, musí neustále denně hrát. Já jsem hrála 2 hodiny denně. To samé platí u zkoušek z hraní na flétnu, ze zpěvu. Rok jsem se připravovala na talentové zkoušky ze zpěvu a z hraní na klavír. Předtím jsem nikdy na nic nehrála a ani nezpívala, bylo mi vštěpováno, že nemám hudební sluch:-) Na zápočty z atletiky, gymnastiky, plavání, míčových dovedností, bruslení apod. se člověk musel také delší dobu připravovat, za týden člověk nenažene výkonnost a dovednost, kterou potřeboval. Tady jsem ale měla výhodu, v dětství a mládí jsem dělala gymnastiku a atletiku – výborná všeobecná tělesná příprava pro dítě. No a pak také malování, kreslení, grafika – za semestr jsme museli odevzdat 40 prací, jedna mi trvala 4-8 hodin. No a pak jsou také předměty, na které se stačí jen naučit nějaký text:-) tak na ty zbývalo málo času:-)

Psaní se tedy vymezilo jen na seminárky a čtení jen na odborné knihy, několikrát i školský zákon a to je nějakých stránek:-).

- Víš, že se v poslední době věnuješ józe a tantře. Můžeš nám o těchto metodách říci něco bližšího, vysvětlit je a tvůj vztah k nim?

Józe se věnuji 4 roky, o tantru se zajímám teprve asi rok, vše pod duchovní školou Rezonance, která vyučuje integrální jógu, tedy je sestavena z toho nejlepšího, co mají různé jogínské směry. Jóga je meditace v pohybu. Je to ucelená duchovní praxe směřující k neustálé intenzivní transformaci s důrazem na autentickou hodnotu jógy, tantry a meditace. Tantra je pro mě přirozeným pokračováním jogínské praxe. Je to duchovní systém, jehož hlavním cílem je sjednocení protikladů na všech úrovních lidské bytosti. Je to cesta probuzení radosti ze života, otevírání našich srdcí lásce a prohlubování milostných vztahů. Tantra povznáší erotické prožitky a činí z nich mocný nástroj seberealizace, vnáší štěstí a světlo pochopení do všech oblastí každodenního života a vede nás úplným prožíváním přítomného okamžiku až k uvědomění si naší pravé podstaty (info z www.jogin.cz).

S tím, jak měníme “prvotní matérii” naší bytosti v duchovní zlato, proměňuje se i náš pohled na vše kolem. Pudový sexuální akt se stává extatickým splynutím věčných, vzájemně se doplňujících protikladů, “slzavé údolí” života se mění v božskou hru plnou netušených tajemství. Tantrická alchymie je poctou životu a kráse, pestrosti a harmonii stvoření. ([Www.tantra-festival.cz](http://www.tantra-festival.cz))

–Dokonce jsi spolupořadatelkou tantrického festivalu nedaleko Prahy. Můžeš nám k tomu říci něco bližšího?

Tantra festival pořádá naše sdružení Rezonance každý rok. Jedná se o jedinečnou víkendovou událost, která je svým rozsahem největší v Evropě. Pomoc při této akci je pro člověka obohacením a darem. Stačí, aby byl člověk přítomen na akci třeba jako služba v šatně a už to má na člověka výrazný léčebný a povznášející účinek:-) Tantra festival je plný besed, přednášek, praktických workshopů, kteří vedou zkušení lektoři od nás i ze zahraničí. Tantra festival nenechá nikoho chladným:-)

- Pokud bys napsala knihu (jak se prý chystáš), o čem by měla být? A pro jaký okruh čtenářů?

Hlavou mi stále proudí spousta námětů, že jsem dlouhou dobu nevěděla, do jakého se mám pustit dřív, až jsem si sedla s tužkou a papírem v ruce, že začnu psát, co mi pod ruku přijde a že se z toho něco vyvine. Tohle jsem se naučila při psaní seminárek, často jsem vůbec nevěděla o čem a jak budu psát, protože jsem třeba probíranému tématu moc nerozuměla, ale čas tlačil. Prostě jsem si sedla a provedla první brainstorming a hned bylo od čeho se

odpíchnout. Takový brainstorming jsem provedla nyní i s náměty na knihu. A urodily se z toho tři první náčrty knih. Protože témata spolu úzce souvisí, věnuji se všem třem knihám najednou. Všechny se týkají mé práce – edukačního procesu základní školy a mého zatím nejintenzivnějšího koníčku a tím je jóga. Zcela přirozeně vyplynulo napovrch to, co už s dětmi pár ve škole dělám. Nechci mnoho prozrazovat dříve, než to bude napsané. Pustila jsem se do tvorby vlastního webu, tam pak bude možné nahlédnout blíže pod pokličku:-) Dá se říci, že se jedná o nové náměty a přístupy k práci s dětmi. Knihy jsou primárně určeny učitelům, vychovatelům a rodičům dětí zdravých a dětí s postižením.

A pak je tu ještě mé oblíbené vypravování příběhů z oblasti fantasy, propojení fantasy světa se světem “reálným”. Pro mě totiž hranice mezi těmito světy není, vnímám jeden svět, který obsahuje vše. To jsem sama zvědavá, na ten příběh, už se na něj těším, sama netuším, co to vlastně bude:-)

- Máš nyní více času sledovat současnou literaturu? Co tě v ní v poslední době zaujalo? Co zajímavého jsi četla?

V současné době prožívám velké vlny uvolnění a vnímám nekonečný volnočasový prostor. V podstatě mám dovolenou, protože chodím jen do práce, která je mi koníčkem:-) Na nočním stolku se mi objevily dvě krásné knihy z oblasti esoteriky. Jedna menší, s názvem Mnich, který prodal své ferrari od Robina S.Sharma a druhá výrazně větší a náročnější od Miloše Matuly (našeho předního duchovního učitele, terapeuta, spisovatele, žurnalisty, filmového a hudebního producenta), ale především skvělého člověka, ke kterému jezdím už 3 roky na semináře, a který mi velmi pomohl – Hvězdná brána k novému věku. Kniha se zabývá nejen učením a tradicemi starověkých Mayů, ale také jejich kalendářem a časovým zrychlením, starověkými civilizacemi a transformací vědomí v období let 1997-2026.

- A co třeba další kulturní aktivity? Kdy jsi byla naposledy v divadle? Kině? Je podle tebe Jičín kulturní město?

Ke kultuře mám stále přátelský vztah. Jičín považuji za velmi kulturní město. Je podivuhodné, co se na tak malém městě neustále děje za nejrůznější kulturní akce. Jsem ráda, že manželé Koláční nám tu hrají krásné poetické koncerty. Nádherné akce jsou v ložzi, kromě koncertů a divadel třeba také letní taneční škola, kde se vyučovalo tango. Nejen v knihovně probíhá během roku spousta zajímavých přednášek. Ke kultuře v Jičíně také přispívá literární spolek se svými akcemi. V kině jsem byla

naposledy se Simonkou na novém zpracování filmu Bella a Sebastián. Byla jsem zvědavá, jak se jim to povedlo, protože jsem všechny knihy o Belle a Sebastiánovi četla jako dítě:-) Film se mi moc líbil, nádherné scenérie Alp, v nichž se odehrávala bída a zároveň síla lidských osudů během světové války. Krása i nebezpečnost úchvatných horských masivů, síla lásky a mnoho jejích projevů a moudrost příběhu si mě získaly:-)

- Máš svůj životní sen (kromě napsání knihy) nebo cíl? Co je pro tebe nejlepší relaxací?

Naštěstí mám mnoho způsobů relaxace, jak potěšit sebe a svého ducha. Když se mi chce hrát nebo zpívat, vezmu si flétničku nebo si sednu k pianu, nebo si jen tak zpívám. Zpěv mohu jen doporučit, zkus si denně zazpívat 5 písniček a bude ti stále veselo nebo alespoň dobře:-) Také ráda tančím orientální tance a ráda se nořím do svého nitra a těla při cvičení jógy, ráda cítím příliv energie. Někdy zase tvořím – háčkuji nebo vyšívám, jindy se toulám přírodou, sedím v tichu lesa a cítím se součástí stvoření a naslouchám hlasu své duše. Jindy sedím na balkóně a naslouchám dešti nebo blaženému tichu večera. Každý ze způsobů relaxace působí trochu jinak, ale dohromady je to krásný celek. Jaký mám další životní cíl? Zatím nevím přesně, spíše vidím dílčí cíle, jako je pořízení rodiny, napsání knihy, to mě asi potká:-) Jeden velký cíl jsem nyní splnila a nemám vůbec chuť si vytyčovat nějaký další. Naopak, chci prostě jen prožívat stav bytí, až se můj pohár naplní, uvidíme, co z něj bude přetékat.

- Blíží se dovolené. Kam se letos chystáš na dovolenou? A bereš si s sebou knihu? Doporučíš nám nějakou?

Letošní léto se chystám celé procestovat. Začínám hned, jak rozdáme vysvědčení. Pojedu se Simonkou na týden do Itálie. Pak jedu na setkání s lidmi, kteří žijí v souladu s přírodou, to budeme žít v přírodě mimo civilizaci a její vymoženosti. Zatím nevím, ve které zemi to bude, neboť je to každý rok jinde. Pak se vrátím, protože začátkem srpna pojedu do Rumunska, kde se koná každoročně mezinárodní setkání jogínů. Uvidím, kam mě vítr zavane, ono, když člověk takhle cestuje a potkává nové, krásné lidi, stane se, že změní plány a jede s nimi dál úplně jinam. Takhle se jeden můj kamarád vrátil z jednoho setkání až za rok a procestoval téměř celou Evropu. Jakou knihu si s sebou vezmu? Knihu jedinou a tou je život sám, neustálá fascinující přítomnost:-)

Za rozhovor poděkoval Václav

POEZIE MONIKY EBERLOVÉ

NOC NAD ZEBÍNEM

Mlha pode mnou propouští jen hvězdy umělé
jak neuspořádané a matoucí jsou
a přec každá o svém místě ví
prosvěčující tmu zbloudilou
ukazující cesty zpozdilým poutníkům
jež halí mlha s tmou
na vrcholku kopce nejvyššího
pohled do nekonečného kraje
prostoupeného temnotou
jak propast bezbřehá a bezedná
rozprostírá se všude kol
neznámá síť prožitků lidských
svádí vkročit pro poznání
lidských duší a snů příštích
však zrádnost sama odpuzuje
rozum střízlivý
a tak radš stojím kousek vedle
neb svedla by mě hloubka nemá
krásná a tajemná masa nicotnosti
konec života pocitů hluchých
rozplynutí touhy jak tvrdý kámen zaduní
o dno svůdné prázdnoty.

POUŠŤ

Nikdy nekončící pláně pískové
Nádherná krásu krajů dalekých!
nepromluvíš slovo nicotné
jen zrnka smrti převalují se.

Zrádná samoto hřejivých dnů
všude stejná a přec,
neustále měnící se
jen vítr smí hladit zlatých
vlasů tvých kadeře zvlněné,

v nichž se člověk lehce utopí
byť vyprahlý, usušený troud
je smrti stále blíž
opojen dokonalou krásou tvou.

Zrnka písku jak slunce třpyt
poskakující na hladině vodní
blázní v člověku touhu pít.

ILONA PLUHAŘOVÁ : ZÁZRAK?

"Co je to za hluk?!"

Všude kolem se ozývá křik a řinčení. Oblézá mě mrazivá mlha. Jdu podél jakési hradby. Nebo opevnění? Jeho stěnu pokrývá hustá jinovatka a řada hlubokých rýh. Tajemná stavba mě magicky přitahuje a zároveň mrazivě děsí. Dusí mne úzkost.

"Tady," jako by mi říkalo její temné vlnění v prostoru, "tady, tady, ..."

"Ale co?" nechápu.

Mými údy prostupuje mrazivý chlad. Zahluje mě čím dál víc. Víc. Víc!

Probouzím se. Pootevřeným oknem mi do tváře hledí listopadové ráno. Přes sychravý dech okolního vzduchu se sluneční paprsky prodírají horizontem a líhne se krásný den.

Manžel i děti už se také vyklubali z kanafasu. Mladší syn se žene ke kalendáři, aby zjistil dnešní výročí. Jejich zapisování je mou dávnou úchylnou.

"8. lis-to-pa-du," souká ze sebe náš školáček, "bitva na Bílé hoře roku 1620."

"Bezva," křičí vzápětí a odbíhá do svého pokoje.

Vrací se s malým dřevěným mečem, jenž si nedávnou usilovně stloukl ze dvou kusů dřeva, a volá: "Bude bitva, budeme bojovat!"

"Bojovat bychom měli spíš s matematikou," podotýkám káravě.

Manžel vyhlédne z okna.

"Dnes bude překvapivě krásné počasí. Co kdybychom se na tu Bílou horu vypravili?"

"A kde to vůbec je, tati?" zajímá se starší syn.

"V Praze, není to daleko. Autem jsme tam hned."

Ohlušující "Hurá!" rozhoduje o dění dnešního dne.

Zanedlouho se blížíme k siluetě letohrádku Hvězda, jenž se pyšně vyjímá v objetí královské obory. Brouzdáme po lesních cestách a užíváme si posledních slunečních paprsků tohoto podzimu. Starší syn usilovně předčítá informační tabule pro turisty.

"U letohrádku Hvězda bojovalo pravé křídlo stavovského vojska," rozléhá se lesními zákoutími, "jeho poslední oddíl zatlačila katolická armáda až ke zdi letohrádku, kde byli stavovští hrdinové pobiti."

Hrůzou se mi sevřel žaludek a břítký podzimní vzduch mě roztrásl zimou.

"Padlí," pokračuje hrůzná historie "byli pohřbeni až na jaře, neboť již zmrzlá česká země nedovolila jejich spočinutí v náruči Boží. Povíдалo se, že někteří chrabrí hrdinové nebyli pohřbeni vůbec a jejich duše dodnes bloudí světem, hledající posmrtný klid."

Naše kroky nás v myšlenkách na dávné krveprolití dovádějí až k oborní zdi.

"Tady někde muselo být bojiště," sděluje nám manžel podle mapy.

Dostáváme se do zákoutí, kam už nesáhá moc slábnoucího slunce. Vládou tu ponuré stíny a hustě dýchající chlad.

Mladší syn usilovně máchá svým mečem a starší na něho komicky dotírá malým klacíkem.

"Tati," vyzvídá náš chrabrý rytíř, "bojoval někdo zrovna tady?"

"Možná," přemýšlí manžel, "je to dost pravděpodobné. U té zdi před námi se mohlo klidně střetnout asi tak pět šermířů se svými nepřáteli. Možná i víc."

Při slovech "u té zdi" se mi živě vybavil můj úzkostný pocit z dnešní noci. To nebyla hradba ani opevnění. Byla to zeď! Sice ojínělá, ale stejně zbrzděná. Děsivá sartrovská Zeď. I ona spočívala mezi beznadějností života a jistotou smrti.

"A mami, nevíš," probírá mne dětská otázka z trudných úvah, "proč duše těch nepohřbených dodnes bloudí světem a hledají posmrtný klid?"

"Lidé dříve věřili, že mrtví, kteří nebudou řádně pohřbeni, nemohou dostat od Boha dar věčného klidu a míru pro svůj věčný spánek."

"Aha," proudí synovi hlavou složité myšlenky, "a to se nedá nějak zařídit, aby ten klid konečně dostali?"

"Možná by stačilo," napadá mne, "kdyby jim někdo na místo, kde zemřeli, postavil kříž."

"Kde tady, v té pustině, vezmeme kříž?" přemýšlí starší syn.

Naš malý bojovník chvíli přemítá a praví: "Kdybych zabodl svůj meč do země, bude vypadat skoro jako kříž."

"Ale to už nebudeš moct bojovat," varuje ho bratr.

"A o to možná jde," docházím k překvapivému závěru, "vyměnili bychom válku za mír a naši hrdinové by našli svůj klid. Jejich duše by byly šťastné."

Mrňous chvíli váhá, ale nakonec vši silou zabodne svůj meč do zvlhlé země.

"A jak poznáme, že už jsou ty dušičky šťastné?" zjišťuje vzápětí.

"Musíš tomu věřit," přesvědčuji ho.

Pro dětskou duši je to však příliš složitá filozofie.

"Pojďte," odvádím pozornost kluků, "zapálíme svíčku u památníku a pojedeme domů."

-

Začátkem jara povolávají manžela na služební cestu, a tak ho společně odvážíme na letiště v Ruzyni. Nemám příliš dobrý orientační smysl a cestou domů bloudíme pražskými uličkami.

"Mami," volá mladší syn znenadání, "podívej, Hvězda."

"Myslíš letohrádek?"

"Támhle," ukazuje nad obzor, "prosím, podíváme se tam."

"Nemám moc chuť se někde prodírat titěrnými uličkami," namítám rozladěně.

"Prosím!" - "Prosím!" žadoní oba kluci.

Míříme tedy k letohrádku a znovu kráčíme kolem oborní zdi. Kluci hledají v příkopu křížek z meče.

V záhybu zdi zahlédneme hrdličku.

"Támhle je to," křičí oba vzápětí.

Hrdlička poletuje kolem a všude se rozléhá její svobodné "Cukrúú! Cukrúú!"

Obcházíme dřevěný křížek. Kupodivu stále pevně vězí v zemi.

Potřetí se mi vybavuje mocný zážitek z mého snu. V temném zákoutí na mne doléhá chlad a známá tíseň z neznáma. Vzápětí se zachvějí překvapením.

"Podívejte," ukazuji ke křížku, "duše bojovníků nám přišly říct, že našly svůj klid. Jsou šťastné a svobodné!"

Pozoruji hrdličku poletující nad námi a mou tíseň střídá pocit sladkoblažené úlevy.

V trávě u křížku nacházíme sedm čtyřlístků.

Z TVORBY MARTINA ŽANTOVSKÉHO

SNAD OBROVSKÁ TEMNÁ OBLAKA

Snad obrovská temná oblaka
mezi našimi světy
zmizí stejně tak jako my
– s léty...

JSME OZVĚNA...

Jsme ozvěna
slavné doby,
nezměrná
lobby;
pýcha,
ztvárněná
do podoby
ticha,
a zejména
zloby...

(AŤ) UVYKLÍ ŽÍT...

(Ať) uvyklí žít
v hazardu,
plané lásky
standardu;
(jsme) rozhodni(i)
výše investic
do bílých polí
šachovnic;
do bílých polí,
prázdných míst
a všeho,
čím si nejsem jist.
Kde jsme se vzali?
Těžko říct ...

BOJUJI O KLID...

Bojuji o klid
s tichem,
když dům nezní
tvým smíchem...

KDYŽ UŽ NÁM ŠTĚSTÍ...

Když už nám štěstí
neprší z nebe,
nejtěžší úkol:
neztratit sebe...

(V NAŠÍ ZEMI)

Den po dni
já a ty
jsme zodpovědni
za ztráty (v naší zemi).

Poztráčení
v prostoru, čase,
nezlomeni,
zdá se...

ČAS, KTERÝ KRESLÍ

Čas, který kreslí
rýhy do dlaní,
naše obavy
zvolna zahání.

Ty jsi,
já jsem
a naše bytí
nemíží s časem...

ČAJ pro chvíle pohody

č.95, srpen 2014, ročník XIII

Vydáno 5.srpna 2014 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský
Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!